

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **Ing. P. B.**, bytom R. X., N., zastúpeného JUDr. J. V., advokátom so sídlom H. N.. X., N., proti žalovanému: **Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove**, so sídlom Nám. A. Bernoláka 381/4, Námestovo, IČO: 37 905 481, zastúpenému JUDr. L. K., advokátkou so sídlom U.. M. X., N., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2007/028001 - OSÚ zo dňa 21. mája 2007, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/96/2007-201 zo dňa 24. februára 2009, v spojení s opravným uznesením č.k. 21S/96/2007-229 zo dňa 26. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/96/2007-201 zo dňa 24. februára 2009, v spojení s opravným uznesením č.k. 21S/96/2007-229 zo dňa 26. februára 2010, vo veci samej **p o t v r d z u j e**.

Výrok o trovách konania **m e n í** tak, že účastníci nemajú právo na ich náhradu.

Žalobca **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 24. februára 2009 č.k. 21S/96/2007-201, v spojitosti s opravným uznesením č.k. 21S/96/2007-229 zo dňa 26. februára 2010, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove zo dňa 21. mája 2007 č. A/2007/028001 - OSÚ. Uvedeným rozhodnutím žalovaný – Vedúca služobného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove podľa § 138 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove zo dňa 08. marca 2007, č. A/2007/014369 o skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru dňom 08. marca 2007 z dôvodu, že žalobca bol uznesením Vlády Slovenskej republiky z 10. januára 2007 odvolaný z funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove s tým, že podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe sa mu poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému správne orgánu trovy konania vo výške 318,46 €, odôvodňujúc uvedené úspechom žalovaného v konaní.

Krajský súd v rozsahu dôvodov žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutia a konania, ktoré im predchádzali a dospel k záveru, že zodpovedajú zákonu. Ohľadom žalobného dôvodu, v ktorom žalobca namietal postup správneho orgánu v prípade žiadosti o vyjadrenie k predmetu plnomocenstva zo dňa 05. februára 2007 pre JUDr. M. S., sa súd stotožnil s postupom správneho orgánu, keď dospel k záveru že správny orgán na základe uvedeného nemal možnosť si preveriť skutočnosť, či uvádzaný právny zástupca skutočne je splnomocnený na vykonanie všetkých úkonov a v takýchto pochybnostiach potom, čo samotný žalobca zostal nečinný, postupoval tak, že doručoval písomnosť priamo žalobcovi. Vyslovil, že postup bol v súlade s ust. § 25 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“).

Vo vzťahu k žalobnému dôvodu, v ktorom namietal žalobca kompetencie Mgr. D. F., riaditeľky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove, krajský súd poukázal na skutočnosť, že táto sa stala vedúcou služobného úradu, pričom funkcia jej vyplýva z pozície riaditeľky úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, do ktorej bola menovaná v zmysle § 126 zákona o štátnej službe s tým že v prvom stupni je oprávnený konať a rozhodovať vedúci úradu vo veciach skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a nezistil v tomto žalobnom dôvode porušenie zákona zo strany žalovaného.

Zároveň sa nestotožnil s názorom žalobcu, že výrok rozhodnutia žalovaného je neurčitý, nakoľko nie je možné zistiť, ani potvrdiť, ktorej osoby sa toto rozhodnutie týka, a súčasne, že z výroku nie je možné zistiť, o odvolaní ktorej osoby žalovaný rozhodol, z akého dňa je toto odvolanie, a vo výroku nie je uvedené žiadne ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého žalovaný rozhodol. Konštatoval, že rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním napĺňa zákonné náležitosti a vyjadril nesúhlas s názorom žalobcu, že z výroku rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, čo bolo predmetom rozhodovania žalovaného, na základe akého právneho predpisu a ktorého zákonného ustanovenia žalovaný rozhodol a kto konal za žalovaného.

Za neopodstatnenú považoval aj námietku žalobcu týkajúcu sa spochybnenia kompetencie oprávnenej osoby na vydanie napadnutého rozhodnutia s poukazom na uznesenie Vlády Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 10. januára 2007, na ktoré sa žalovaný odvoláva, pričom žalobca tvrdil, že nebol odvolaný z funkcie vedúceho služobného úradu, ale iba z funkcie riaditeľa úradu práce, sociálnych vecí a rodiny. Krajský súd uviedol, že v prípade jeho odvolania z uvádzanej funkcie prestal byť súčasne i vedúcim služobného úradu, nakoľko táto funkcia vyplýva z funkcie riaditeľa žalovaného. Neosvojil si ani tvrdenie žalobcu, že ku dňu podania žalobného návrhu nedošlo k doručeniu uznesenia Vlády Slovenskej republiky (priamo žalobcovi), ktorým bol odvolaný z funkcie riaditeľa a súčasne aj vedúceho služobného úradu, čo odôvodnil skutočnosťou, že uznesenia Vlády Slovenskej republiky sa nedoručujú, preto nie je dôvod, aby sa doručovali žalobcovi. Za podstatné pre skončenie funkcie žalobcu pokladal odvolanie zo štátnozamestnaneckého pomeru. Nestotožnil sa so záverom žalobcu, že bola porušená dvojinštančnosť konania vzhľadom na

znenie samotného zákona o štátnej službe, pričom poukázal na to, že nedošlo k napadnutiu tohto zákona na Ústavnom súde Slovenskej republiky, preto má za to, že uvedený zákon nie je protiústavný. Rovnako sa vysporiadal aj so žalobným dôvodom, v ktorom bolo namietané, že v oboch stupňoch rozhodovala tá istá osoba Mgr. F., čím došlo k porušeniu zákona. Súd prvého stupňa poukázal na znenie zákona, ktoré jej zveruje do plnej jurisdikcie uvedené rozhodnutia. Opätovne dodal, že žalobca nepreukázal v konaní rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o protiústavnosti zákona o štátnej službe v dotknutých zákonných ustanoveniach, a teda z uvedeného nemožno prijať záver o protiústavnosti resp. protizákonnosti takého konania. K namietanému rozhodnutiu poradnej odvolacej komisie a namietanej zaujatosti členov uvedenej komisie považoval za potrebné uviesť, že zákon stanovuje povinnosť zriadiť odvolaciu poradnú komisiu, avšak pokiaľ sa títo členovia necítili byť zaujatí, potom dôvody uvádzané žalobcom samé osebe neprivedujú zaujatosť poradnej komisie a nemožno dôvodne takýto záver vysloviť.

K tvrdeniu žalobcu, že z uvedených rozhodnutí nie je možné zistiť, kto, kedy, akým spôsobom, a na základe akých skutočností podal správne mu orgánu podnet na začatie správneho konania uviedol, že skutočnosti namietané žalobcom nenesú so sebou vzhľadom na ďalšie dôkazy pripojené v spisovom materiály vo väzbe na uznesenie Vlády Slovenskej republiky, ktorým boli riaditelia úradov práce, sociálnych vecí a rodiny odvolaní, následky neplatnosti, resp. nezákonnosti uvedených rozhodnutí.

Konštatoval, že ani v žalobnom dôvode, že žalovaný pochybil a konal protizákonne, pokiaľ sa zaoberal len výlučne dôvodmi uvádzanými žalobcom v podanom odvolaní voči rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, a že bolo povinnosťou odvolacieho orgánu preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, nezistil pochybenie správneho orgánu, pretože žalobca neuvádza konkrétny nedostatok uvedeného rozhodnutia, ktorý by mohol byť súdom presne identifikovaný a následne vyhodnotený. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný len formálne preskúmal prvostupňové rozhodnutie žalovaného, súd poukázal na to, že uvedené zostáva len v rovine tvrdení bez presnej špecifikácie a konkretizácie, ktorá by mohla byť predmetom súdneho prieskumu.

Zdôraznil, že aj žalobný dôvod žalobcu, v ktorom poukazuje, že po odchode Mgr. V. R. sa stalo voľným štátnozamestnanecké miesto riaditeľky odboru služieb zamestnanosti žalovaného, pričom toto miesto nebolo žalobcovi ponúknuté v súlade so zákonom s tým, že vzhľadom na dosiahnutú kvalifikáciu žalobcu mohol miesto zastávať a tiež, že si predmetné skutočnosti správny orgán neoveril, musel súd vyhodnotiť ako neodôvodnený s ohľadom na pripojené listinné dôkazy a vykonané dokazovanie, nakoľko v rozhodnom čase nebolo toto štátnozamestnanecké miesto u žalovaného voľné.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/96/2007-201 zo dňa 24. februára 2009 podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil vo všetkých výrokových častiach a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa neho trpí viacerými procesnými pochybeniami, spočívajúcimi v absencii riadneho zistenia skutkového stavu veci, v nesprávnych skutkových zisteniach vychádzajúcich z vykonaných dôkazov, nesprávnom právnom posúdení veci a nepreskúmateľnosti rozsudku. Namietal neurčitosť výroku napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd žalobný návrh žalobcu zamietol, nakoľko z neho nie je zrejmé, aký konkrétny žalobný návrh žalobcu bol zamietnutý. Poukázal na ust. § 155 ods. 1 prvá veta O.s.p., podľa ktorého obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Výrok rozsudku má byť preto presný, určitý a konkrétny. Uviedol, že Občiansky súdny poriadok predpisuje určitosť petitu návrhu, ktorým je určovaný vždy i obsah rozsudku súdu, preto sa kladie požiadavka určitosti nutne i pre obsah rozhodnutia vo veci, ktoré musí svojou formuláciou vyčerpať obsah konečného návrhu tak, aby určitému návrhu zodpovedal i určitý výrok rozsudku. Dôvodom je, aby sa zamedzilo vzniku pochybností o obsahu výroku rozsudku. Doplnil, že podľa platnej judikatúry pre určitosť výroku rozsudku nepostačuje uvedenie predmetu konania v záhlaví (úvodnej časti) rozsudku. Zároveň uviedol, že v záhlaví (úvodnej časti) napadnutého rozsudku je nesprávne uvedený predmet konania, keďže žalovaný vo veci žalobcu rozhodnutie pod č. A 2007/0280001-O OSÚ zo dňa 21. mája 2007 nikdy nevydal, pričom predmetom tohto súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2007/014369 zo dňa 08. marca 2007 a rozhodnutia žalovaného č. A 2007/028001-OSÚ zo dňa 21. mája 2007.

Ďalej namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko z neho nie je možné zistiť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, z ktorých dôkazov súd vychádzal pri svojom rozhodovaní, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako súd vec právne posúdil. Odôvodnenie rozsudku považoval iba za popisné, pretože obsahuje zoznam vykonaných dôkazov bez zhodnotenia ich dôkaznej hodnoty. Poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) vo veci R. T. proti Š. z 09. decembra 1994 a na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 226/03 zo dňa 12. mája 2004 a II. ÚS 6/03 zo dňa 13. marca 2003), pričom v zmysle uvedeného za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je potrebné považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Zdôraznil, že táto judikatúra je podľa § 135 ods. 1 O.s.p. pre súdy záväzná, nakoľko sa týka základných práv a slobôd občanov. Skutočnosť, že súd riadne neodôvodnil napadnutý rozsudok považoval za odňatie práva konať pred súdom, keď neuvedením konkrétnych úvah súdu v odôvodnení tohto rozsudku došlo k vylúčeniu možnosti jeho vecného preskúmania odvolacím súdom a súčasne aj možnosti posúdiť, ako súd v tejto veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy, a akými úvahami sa súd pri svojom rozhodovaní o veci spravoval. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že je daný odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., keď odôvodnenie rozsudku podľa žalobcu vôbec neobsahuje právne posúdenie veci, teda uvedenie konkrétnych ustanovení právnych predpisov, podľa ktorých súd vo veci konal a rozhodol. Mal za to, že súd porušil ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho je daný aj odvolací dôvod podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.

Namietal, že súd vo veci rozhodol bez dostatočného zistenia skutkového stavu, keď rozhodol bez toho, aby vykonal žalobcom navrhnuté dôkazy, teda nevyžiadal úplný osobný spis žalobcu od žalovaného, nakoľko súdu bol zaslaný iba osobný spis žalobcu za roky 2002 až 2007, hoci u žalovaného a jeho právneho predchodcu (Okresný úrad Námestovo) žalobca pracoval v období odo dňa 19. apríla 1999 do dňa 08. marca 2007. Dodal, že podľa judikatúry súdov nepredloženie úplného žurnalizovaného spisu žalovaného správneho orgánu je samo osebe dôvodom na zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu podľa § 250j ods. 3

O.s.p. Ďalej žalobca žiadal od Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave vyžiadať mesačné prehľady o prijatých štátnych zamestnancoch, o uvoľnených štátnych zamestnancoch a o voľných štátnozamestnaneckých miestach na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove za obdobie od januára 2007 do decembra 2007. Súčasne navrhol od žalovaného vyžiadať rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru PhDr. J. L. z roku 2007 a organizačnú schému žalovaného z roku 2007. Mal za to, že oboznámením týchto listinných dokladov by sa preukázala pravdivosť jeho tvrdenia o tom, že odo dňa 03. marca 2007 bolo voľné miesto riaditeľky odboru služieb zamestnanosti žalovaného, ktoré miesto nikdy nebolo žalobcovi ponúknuté, hoci bolo voľné a žalobca mal o toto miesto záujem. Doplnil, že žalovaný sa vôbec nepokúsil o dohodu so žalobcom, hoci to ust. § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe predpokladá. Podľa názoru žalobcu súd v odôvodnení rozsudku ničím neodôvodnil, prečo ním navrhnuté dôkazy nevykonal, pričom uvedené bolo v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. jeho povinnosťou, nerešpektovaním ktorej dospel súd k nesprávnym skutkovým záverom.

Súčasne namietal, že v čase jeho odvolania z funkcie bol štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe a preto nemohol byť zároveň aj štátnym zamestnancom v politickej funkcii. Štátni zamestnanci v politickej funkcii sú v dočasnej štátnej službe, pričom podľa zákona o štátnej službe zmena zo stálej štátnej služby na dočasnú nie je možná. O zmene štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu by muselo byť vydané rozhodnutie, ktoré však vydané nebolo. Uznesenie Vlády Slovenskej republiky č. 28/2007 zo dňa 10. januára 2007 taktiež nie je rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 27 písm. e/ zákona o štátnej službe. Preto v prípade žalobcu chýba právoplatné rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, teda neexistuje ani skutkový základ pre rozhodnutie podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, keď uvádzaný zákon neumožňuje, aby štátny zamestnanec v stálej štátnej službe ukončil štátnozamestnanecký pomer na základe uznesenia Vlády Slovenskej republiky.

V závere odvolania žalobca uviedol, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je za nesprávny považovaný postup všeobecných súdov, ktoré v súdnych konaniach automaticky priznávajú orgánom štátnej správy právo na náhradu trov

konania za právnu pomoc poskytnutú advokátmi. Uvedené nepovažoval za účelne vynaložené trovy konania, nakoľko orgány štátnej správy majú vlastné právne oddelenia, ktoré ich môžu zastupovať v súdnych konaniach a nie je potrebné sa dať zastupovať advokátmi. Trovy konania za právne zastupovanie žalovaného advokátkou JUDr. L. K. nepovažoval za účelne vynaložené, ktoré nemal súd žalovanému ani v prípade jeho úspechu v konaní priznať.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu v predmetnej právnej veci nevyhovел, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline potvrdil a žalobcu zaviazal na zaplatenie trov odvolacieho konania. Vyslovil názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v celom rozsahu správny a bol vydaný po vykonaní dôkladného dokazovania, kde skutkový stav súd náležite vyhodnotil, správne aplikoval právny predpis a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. K námietke žalobcu o neurčitosti výroku rozsudku uviedol, že výrok rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol, je dostatočne presný, určitý, konkrétny v súlade s § 155 ods. 1 O.s.p. Trval na tom, že zákon výslovne neukladá, aby výrok rozsudku obsahoval tie náležitosti a formulácie ako požaduje žalobca. Vyjadril nesúhlas s tvrdením, že na základe predmetného rozsudku môžu nastať pochybnosti o obsahu výroku rozsudku, ako aj o skutočnosti, akú konkrétnu žalobu ako celok súd rozsudkom zamietol. Napadnutý rozsudok v záhlaví obsahuje presné označenie účastníkov konania, predmetu sporu a spisovú značku, pod ktorou sa konanie na príslušnom súde vedie.

Rovnako námietku žalobcu spočívajúcu v nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval žalovaný za neopodstatnenú, podľa jeho názoru súd rozsudok odôvodnil dostatočne, pretože z jeho rozsiahleho odôvodnenia je zrejmé, ktoré dôkazy súd vykonal a ktoré skutočnosti takto vykonaným dokazovaním zistil. Súd v odôvodnení jednotlivito označil tie dôkazy, ktoré boli podstatné a smerodajné pre rozhodnutie a zároveň sa osobitne zaoberal každým žalobným dôvodom. Tiež uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol, čím vyslovil svoj právny názor na predmet konania. Mal za to, že súd neporušil žiadne zo základných práv a slobôd občana t.j. ani právo žalobcu konať pred súdom, ako je namietané v odvolaní.

Ohľadom námietky žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci z dôvodu nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov žalobcu sa vyjadril, že rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané patrí súdu a preto súd v súlade s ust. § 250i O.s.p. vykonal dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Následne sa odvolal na svoje vyjadrenie na pojednávaní prvostupňového súdu dňa 24. februára 2009, podľa ktorého predložený osobný spis žalobcu je kompletný, nakoľko jeho štátnozamestnanecký pomer začal vymenovaním do štátnej služby dňa 19. apríla 2002. Vyslovil názor, že vykonaním ďalších dôkazov by súd nezistil nič nové a podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Poukázal na skutočnosť, že miesto Mgr. V. R. nemohlo byť ponúknuté žalobcovi, pretože odvolaním zo dňa 10. januára 2007 už nebol predstavený a podľa ust. § 30 ods. 1 zákona o štátnej službe miesto predstaveného možno obsadiť trvalým preložením iného predstaveného alebo vymenovaním na základe výberového konania.

Za neodôvodnenú pokladal aj námietku žalobcu, že ako štátny zamestnanec v stálej štátnej službe nemohol byť zároveň štátnym zamestnancom v politickej funkcii. Uviedol, že zákonom č. 664/2006 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 312/2001 Z.z. a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 453/2003 Z.z. riaditeľa úradu vymenúva a odvoláva Vláda Slovenskej republiky na návrh ministra práce, sociálnych vecí a rodiny (§ 5 ods. 5 zákona č. 453/2003 Z.z.). Podľa § 11 zákona č. 453/2003 Z.z. riaditeľ úradu, ktorý bol vymenovaný podľa zákona účinného do 31. decembra 2006 sa považuje za riaditeľa úradu vymenovaného podľa tohto zákona. Uznesením Vlády Slovenskej republiky bol dňa 10. januára 2007 žalobca odvolaný z funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove. V súlade s novelizovaným § 10 ods. 8 písm. a/ zákona o štátnej službe služobný úrad po odvolaní vedúceho úradu, ktorým bol žalobca, postupoval podľa § 40 ods. 2 písm. b/, nakoľko žalobca bol zamestnanec v stálej štátnej službe. Vzhľadom na uvedené dospel k názoru, že nebol zákonný dôvod pri odvolaní žalobcu z funkcie riaditeľa meniť rozhodnutím jeho štátnozamestnanecký pomer zo stálej na dočasnú štátnu službu.

K námietke žalobcu o priznaní náhrady trov konania – právneho zastúpenia žalovanému uviedol, že podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. súd správne priznal žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech náhradu trov potrebných na účelné bránenie práva proti účastníkovi,

ktorý vo veci úspech nemal. Trval na tom, že žalovaný ako účastník súdneho konania má plné právo byť zastúpený advokátom podľa § 25 O.s.p. a uvedené právo žalovaného aj keď je orgánom štátnej správy, nie je obmedzené žiadnym zákonným ustanovením. Doplnil, že právne zastúpenie žalovaného advokátom v predmetnom súdnom konaní považoval žalovaný za potrebné s poukazom na skutočnosť, že obaja zamestnanci žalovaného s právnickým vzdelaním sú poverení v zmysle náplní práce inými úlohami. Pri racionalizačných opatreniach v roku 2007 bolo úradu nariadené znížiť 44 pracovných miest, čo predstavovalo 24,31% všetkých zamestnancov. Preto bolo potrebné pristúpiť k zabezpečeniu právnych služieb dodávateľským spôsobom t.j. zastúpením žalovaného v konaní advokátom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť, len pokiaľ ide o časť výroku týkajúceho sa trov konania. Vo zvyšku považoval odvolanie za bezdôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. februára 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Právne vzťahy pri vykonávaní štátnej služby upravuje zákon o štátnej službe, ktorý definuje obsah vykonávania štátnej služby ako práva a povinnosti štátu a štátneho zamestnanca vyplývajúce z vykonávania štátnej služby alebo súvisiace s vykonávaním štátnej služby.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca bol štátnym zamestnancom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove, kde bol rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého pomeru z 01. júna 2004 v zmysle § 27 písm. c/ a § 30 ods. 1 zákona o štátnej službe a § 5 ods. 5 zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon

o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí“) vymenovaný do funkcie hlavný radca – predstavený, riaditeľ úradu práce, sociálnych vecí a rodiny a vedúci služobného úradu od 01. júna 2004. Toto rozhodnutie vydal vedúci služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, nakoľko podľa § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, účinného do 31. decembra 2006 sa na vymenovanie a odvolanie riaditeľa, ktorý bol zároveň vedúcim služobného úradu vzťahoval osobitný predpis, zákon o štátnej službe.

Zákonom č. 664/2006 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o štátnej službe a zákon o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, bolo ustanovenie § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí novelizované tak, že úrad práce, sociálnych vecí a rodiny riadi a za jeho činnosť zodpovedá riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva vláda Slovenskej republiky na návrh ministra práce, sociálnych vecí a rodiny.

Zároveň bol doplnený § 11, podľa ktorého sa riaditeľ úradu, ktorý bol vymenovaný podľa zákona účinného do 31. decembra 2006, považuje za riaditeľa úradu vymenovaného podľa tohto zákona.

Uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 28 z 10. januára 2007 bol žalobca dňom 10. januára 2007 odvolaný z funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove.

Spornou zostala skutočnosť, či bolo možné štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončiť rozhodnutím o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním, ktoré vydal správny orgán prvého stupňa podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe.

Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: **nezaradenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru**

štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

Podľa § 5 ods. 4, 6 zákona o štátnej službe funkcie, do ktorých sa štátni zamestnanci volia alebo vymenúvajú podľa odsekov 3 a 5, sú na účely tohto zákona politické funkcie, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Výkon politickej funkcie sa považuje za výkon verejnej funkcie.

Podľa § 10 ods. 6, 8 písm. a/ zákona o štátnej službe **vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 7 ods. 1 písm. c/ a d/ je jeho štatutárny orgán. Služobný úrad po odvolaní vedúceho úradu postupuje podľa § 40 ods. 2 písm. b/, ak ide o štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe.**

Podľa § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí úrad riadi a za jeho činnosť zodpovedá riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva vláda Slovenskej republiky na návrh ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

Podľa § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe **konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len "konanie") sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (Správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak.**

Podľa § 126 zákona o štátnej službe **orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach** vymenovania do štátnej služby a

vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a **skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.**

Podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe **odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.**

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem a preto ich rozhodnutia treba považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom.

Z administratívneho spisového materiálu v danej veci vyplýva, že žalobca bol dňom 01. júna 2004 vymenovaný Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave do funkcie hlavný radca – predstavený, riaditeľ a vedúci služobného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove; uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 10. januára 2007 bol žalobca odvolaný z funkcie riaditeľa služobného úradu; Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer ku dňu 08. marca 2007 podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe; z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že služobný úrad skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobcom vzhľadom k tomu, že po jeho odvolaní z funkcie riaditeľa Vládou Slovenskej republiky, služobný úrad nemal také miesto na výkon štátnej služby, ktoré by zodpovedalo miestu toho istého odboru štátnej služby a tej istej funkcie, pričom žalobca ponúkané voľné štátnozamestnanecké miesta neprijal, čo potvrdil svojím podpisom na liste č. 011869/2007/OSÚ „Oznámenie – ponuka voľného štátnozamestnaneckého miesta“ zo dňa 27. februára 2007; na základe odvolania žalobcu proti tomuto rozhodnutiu žalovaný správny orgán jeho odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe je **nezaradenie odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru**

štátnej služby a na tú istú funkciu (§16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, teda, že po odvolaní štátneho zamestnanca z funkcie vedúceho úradu, nebolo možné ho zaradiť na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá, alebo odvolaný vedúci úradu ponúkané miesto služobným úradom odmietol.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že žalobca bol odvolaný z funkcie riaditeľa služobného úradu na základe uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 10. januára 2007, týmto dňom a na základe tejto skutočnosti bol s ním skončený štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, pretože ponúknuté miesta štátnej služby služobným úradom odmietol, pričom služobný úrad iné voľné zodpovedajúce miesto štátnej služby nemal. Služobný úrad v danej veci postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami zákona o štátnej službe a platným spôsobom so žalobcom skončil štátnozamestnanecký pomer, pretože žalobca bol odvolaný z funkcie, ktorá podľa § 5 zákona o štátnej službe v spojení s § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí je politickou funkciou, uznesením Vlády Slovenskej republiky, a takéto odvolanie je jedným zo základných predpokladov pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/. Zo skutkových okolností ďalej vyplýva, že žalobca neprijal ponúknuté voľné štátnozamestnanecké miesta služobným úradom, pričom súčasne z „Oznámenia – ponuky voľného štátnozamestnaneckého miesta“ zo dňa 27. februára 2007 vyplýva, že služobný úrad nemal iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, čím boli splnené aj ďalšie zákonné podmienky pre platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom. Právna norma § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe ustanovuje ako jednu zo zákonných podmienok pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolanie z funkcie vedúceho služobného úradu a právna norma § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí ustanovuje, že riaditeľa úradu vymenúva a odvoláva Vláda Slovenskej republiky na návrh Ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ktoré zákonné podmienky v danej veci boli splnené. Pre posúdenie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v danej veci spôsob doručenia rozhodnutia Vlády Slovenskej republiky o odvolaní z funkcie žalobcovi je právne bezvýznamný.

Námietku žalobcu týkajúcu sa neurčitosti výroku napadnutého rozsudku odvolací súd taktiež považoval za neopodstatnenú, nakoľko výrok rozsudku krajského súdu podľa jeho názoru je formulovaný jasne, stručne, výstižne a zrozumiteľne, teda rešpektuje požiadavky potenciálnej materiálnej vykonateľnosti tohto rozhodnutia. Vo výroku rozhodnutia sa nemajú nachádzať nadbytočné údaje identifikujúce, či zdôvodňujúce nárok alebo týkajúce sa účastníkov konania. Tieto údaje sú obsiahnuté buď v záhlaví rozhodnutia, alebo v odôvodnení rozhodnutia. Výrok napadnutého rozhodnutia súdu zároveň pokladá za vyčerpávajúci vo vzťahu k celému predmetu konania a v súlade so zásadou *ne ultra petitem*, teda zásadou viazanosti súdu *petitem*.

Ani námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. nepovažoval odvolací súd za relevantnú, nakoľko rozsudok krajského súdu obsahuje odôvodnenie logicky konzistentné a preskúmateľné. Súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie, a preto nenastalo namietané porušenie práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a súčasne odňatie práva účastníka na náležitú skutkovú a aj právnu argumentáciu proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 209/04).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry ESLP, na ktorú poukázal aj žalobca v podanom odvolaní. V zmysle judikatúry ESLP súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu, avšak nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP R. T. proti Š. z 09. decembra 1994).

Neobstojí ani námietka žalobcu, že súd nedostatočne zistil skutkový stav, keď nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy, nakoľko v zmysle ust. § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len dokazovanie nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Uvedené vychádza zo skutočnosti, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Zároveň odvolací súd poukazuje na ust. 120 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré účastníci v priebehu konania navrhli, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Súd nevykoná dôkazy, ktorými majú byť preukázané skutočnosti, pre posúdenie uplatňovaného nároku nerozhodné alebo právne bezvýznamné.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu preto odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vo výroku o veci samej rozhodol vecne správne, keď žalobu žalobcu zamietol. Preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/96/2007-201 zo dňa 24. februára 2009 v spojení s opravným uznesením č.k. 21S/96/2007-229 zo dňa 26. februára 2009 podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 2 a § 246c O.s.p. vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

Ako dôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, že v záhlaví rozhodnutia došlo k chybe v označení predmetu konania, keďže predmetom tohto súdneho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2007/014369 zo dňa 08. marca 2007 a rozhodnutia žalovaného č. A 2007/028001-OSÚ zo dňa 21. mája 2007, a nie rozhodnutia č. A 2007/0280001-O OSÚ zo dňa 21. mája 2007. V tomto prípade však ide o zrejmu nesprávnosť v zmysle § 164 O.s.p., ktorú môže krajský súd kedykoľvek opraviť aj bez návrhu.

Pokiaľ ide o rozhodnutie krajského súdu o trovách konania, odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd nepostupoval správne, keď s ohľadom na úspech žalovaného v konaní priznal žalovanému správnenému orgánu náhradu trov právneho zastúpenia, a to z dôvodu, že v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. mu zákon takéto právo nepriznáva (náhrada trov patrí iba úspešnému žalobcovi) a navyše od žalobcu ani nemožno spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté žalovanému tým, že orgán verejnej správy udelil plnú moc advokátovi, keďže obhajovať na súde nimi vydané rozhodnutia predstavuje samozrejmu súčasť povinností vyplývajúcich z bežnej správnej agendy, ku ktorej je orgán personálne aj finančne zo štátneho rozpočtu vybavený. Obdobne podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/03 zo dňa 09. septembra 2004 všeobecný súd neporuší základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky, ak navrhovateľovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ich nepovažuje za účelne vynaložené.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca mal v odvolacom konaní úspech len nepatrný a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. februára 2011

JUDr. Zuzana Ďurišová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská